

Lopejík

V tomto čísle si prečítate:

- Interview
- Pohľad z okna
- Retro deň
- Kresby
- Mikuláš
- Tvorba žiakov

Lopejík

email:
lopejik.sgzp@gmail.com

Šéfredaktor
Jakub Kubaliak

Grafická úprava
Patrik Chriaštel

Redaktori:
Lea Daxnerová
Natália Dekréťová
Diana Grísková
Ema Horňáková
Peter Karaffa
Patrik Kolaj
Viktória Krakovská
Roman Ryšian
Filip Sršeň
Timea Tyčiaková

Jazykový redaktor
Mgr. Štefan Fedor

Vydáva
Súkromná spojená škola
Železiarne Podbrezová:
Súkromné gymnázium
a Súkromná stredná
odborná škola hutnícka
Družby 554/64
976 81 Podbrezová

@SGZP 2020/2021

Zimná rodinka

Prišla k nám už pani Zima,
všetko snehom zahalila.
A jej manžel ujo Mráz,
vyšťípal mi líčka zas.
A ich dcéra malá vložka,
to je ale brutál kočka.
Jej sestra dvojníčka,
to je veľká nezbedníčka.
Celá pekne v bielom tričku
skočila mi na čižmičku.
Čižmička sa ligotala
a nezbedníčka usmievala.
Zimná rodinka pomaly už zaspáva
a jar nám opäť nastáva.

A. A. Zemanová

Keď je zima, keď je mráz,
Keď je zima, keď je mráz,
Nikomu sa vonku nechce,
Veď baterka na mobile hneď klesne,
10 percent dole je ani sa nenazdáš.

Externú mať pri sebe,
To je nápad výborný
No keď len tá klesne,
Už to nechaj nerieš ďalej,
Vypni všetko nechaj.
Pokoj istý budeš mať

M. Čellár

Obsah

Úvod.....	3
F. Sršeň: Zmysel života.....	4
Olympiáda zo SJL.....	5
Školské akcie vo fotografiách.....	6
Retro deň.....	7
A. Hudobová: Podivní chlupci.....	8
Pohl'ad z okna (aj ďalej).....	9
Sobík Oli.....	11
Mikuláš.....	12
Básne.....	14
Odobzďavanie notebookov.....	15
A. Markusová - kresba.....	16
V. Kindlová: Strom života.....	17
Interview - M. Ončák.....	18
L. Šuchová: Skutočné čaro Vianoc.....	20
M. Struhárová: Horúca čokoláda..	21
A. Martinec: Vianočný sen.....	23
E. Kapustová: Vianočný príbeh.....	24
P. Gajan: 24. decembra.....	25
A. Kaniariková: Vianoce v new Yorku..	26
Interview - G. Bradová.....	28
L. Šoková: Šťastie na dosah.....	30
E. Viglaská: Sova.....	31
A. Markusová - kresba.....	32

Začínáme...

Milí čitatelia,

v školskom roku 2020/2021 sa vám dostáva do rúk prvé číslo časopisu *Lopejík*. Číslo vám prináša mnoho tém, mnoho čítania aj divania sa.

Naši žiaci tvorili, tvorili a vytvárali. Sami posúďte, aký mysliteľský a umelecký potenciál v našich školách drieme.

Časopis má ambíciu sa zlepšovať po obsahovej stránke aj po stránke dizajnu a formy. K tomu však redakcia potrebuje nielen veľa elánu a sily, ale aj vašu pomoc. Keďže chceme ušiť tvar blízky vám, tvar, ktorý by vás zaujímal a o ktorý by ste sa zaujímali aj vy, potrebujeme vedieť, čo vás priťahuje: témy, problémy, záujmy.

Všetky návrhy, nápady aj zlepšenia píšete na e-mailovú adresu redakcie:

lopejik.sgzp@gmail.com.

Privítame aj vaše príspevky, budeme radi, ak sa stanete pravidelnými prispievateľmi a radi vás privítame aj v našej redakcii, ktorej súčasťou sa môžete stať.

Prajeme vám úspešný školský rok 2020/2021, aby vás každý deň sprevádzalo

šťastie, úsmev, pokoj, zdravie a pocit, že sa vaše vnútro posunulo ďalej, že ste múdrejší, vzdelanejší a dospelší a že máte viac pozitívnych životných skúseností.

Taktiež prajeme krásne a pokojné sviatky plné rodinnej pohody a šťastia. Nech je pre vás ďalší kalendárny rok ešte lepší a úspešnejší.

-red-

Zmysel života

Náš život a existencia všetkého živého, čo na Zemi poznáme, sú sami o sebe len štatistická anomália. Ak by sme boli bližšie k našej milovanej hviezde, Slnku, život by neexistoval. Ak by sme boli ďalej, tiež by neexistoval. Ak by našu planétu po jej zrode nebombardovali množstvá

asteroidov, pravdepodobne by tiež život nevznikol. Ak zelené rastlinné bunky a fyziologické procesy v nich nepremieňali oxid uhličitý na energiu a kyslík, tak by tiež, pravdepodobne, život, ako ho poznáme, neexistoval. A teda si musíme klásť otázku, je život len štatistická výnimka, ktorá potvrdzuje pravidlo, že vesmír je pustým a chladným miestom, ktoré len existuje, ale iný, hlbší, zmysel ako jeho samotnú existenciu v ňom nájdeme?

V histórii a aj dnes je zmyslom väčšiny života, ktorý sa za milióny rokov vyvinul na Zemi, prežitie. Prežitie a zabezpečenie potomstva je to, čo motivuje pavúka pliesť sieť, vtáka v zime migrovať do teplejších regiónov, leva loviť zebry a pakone alebo žraloka neustále plávať, lebo, špeciálne v prípade žraloka, ak prestane plávať, jeho žiabrami nepretečie dostatok okysličenej vody, a teda sa v podstate utopí. V prípade ostatných živočíchov, keď prestanú vykonávať tieto činnosti, vieme takmer s istou povedať, že zahynú, či už to je teda utopením alebo nedostatkom potravy. A tento konštantný súboj s prostredím a snaženie sa o počatie a následné učenie a staranie sa o potomstvo je podstata zvieracieho života.

Minulosť ľudskej existencie bola tomuto veľmi podobná. Lovíš = žiješ. Takto existovali naši predchodcovia po desiatky tisíc rokov. Čo nás teraz teda oddeľuje od zvierat a nás v minulosti? Všetko to začalo pred približne 10 000 rokmi, vtedy ľudia prišli na to, že keď zasadia akési semená do zeme, tak sa z

nich za nejaký čas stanú rastliny, ktoré môžu papať a prišli aj na to, že tento proces môžu opakovať rok čo rok. Ľudia sa teda začali spoločovať okolo týchto miest, kde sa pestovalo, jednak preto, že teda mali jedlo a aj preto, že s poľom a spracovaním úrody bolo pomerne veľa práce.

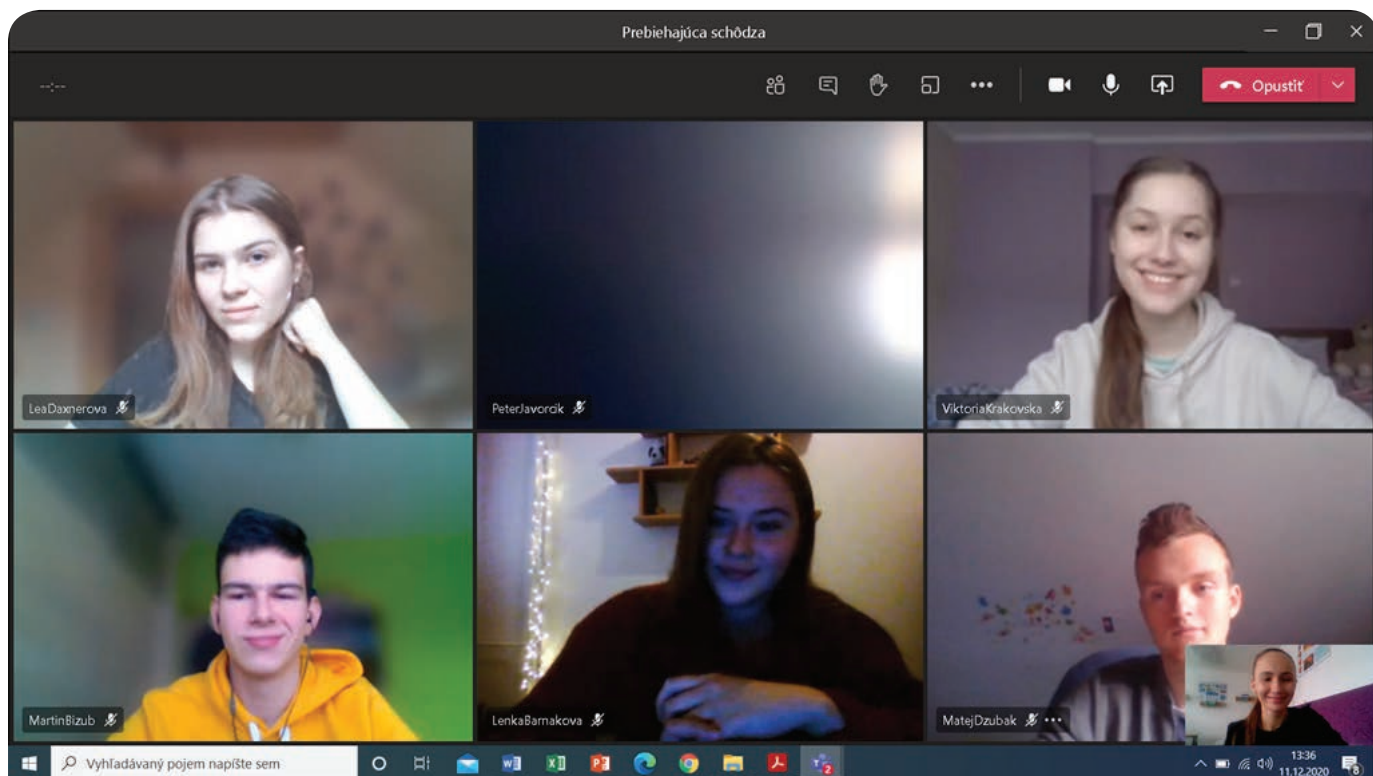
Keď našu pomyselnú kazetu pretočíme o niekoľko tisíc rokov ďalej, uvidíme, že z týchto spoločností sa vytvorili obrovské civilizácie. Práve v týchto civilizáciách už nebol taký obrovský nátlak na samotné prežitie a ľudia mali možnosť tvoriť a uvažovať o veciach, tak ako nikdy predtým. Široká verejnosť začala prahnúť po akomsi druhu zábavy, ktorý by odľahčili ich deň a možno ich motivoval. S duševným vyžitím prišla aj túžba vlastniť veci, nehnuteľnosti, ba aj ľudí. Existovalo mnoho ľudí, ktorí sa starali, slúžili a učili druhých ľudí, čo prinieslo do ich života vrstvu akejsi satisfakcie. Zmyslom života teda už nebolo len prežitie a veci úzko s tým spojené, ale aj akési duševné vyžitie, pomoc iným a šírenie myšlienok.

A čo teda dnes? Dnes máme skvelé zázemie na to, aby sme robili, čo nás baví a robili to čo najlepšie. Mnohí ľudia sa však zameriavajú na materiálne ciele, čo teda do istej miery je pochopiteľné, predsa len sme si za posledné roky zvykli na pomerne vysoký štandard života. Osobne si myslím, že zmyslom života by malo byť užívať si život. Učiť sa novým veciam. Posúvať naše znalosti ďalej. Dávať späť.

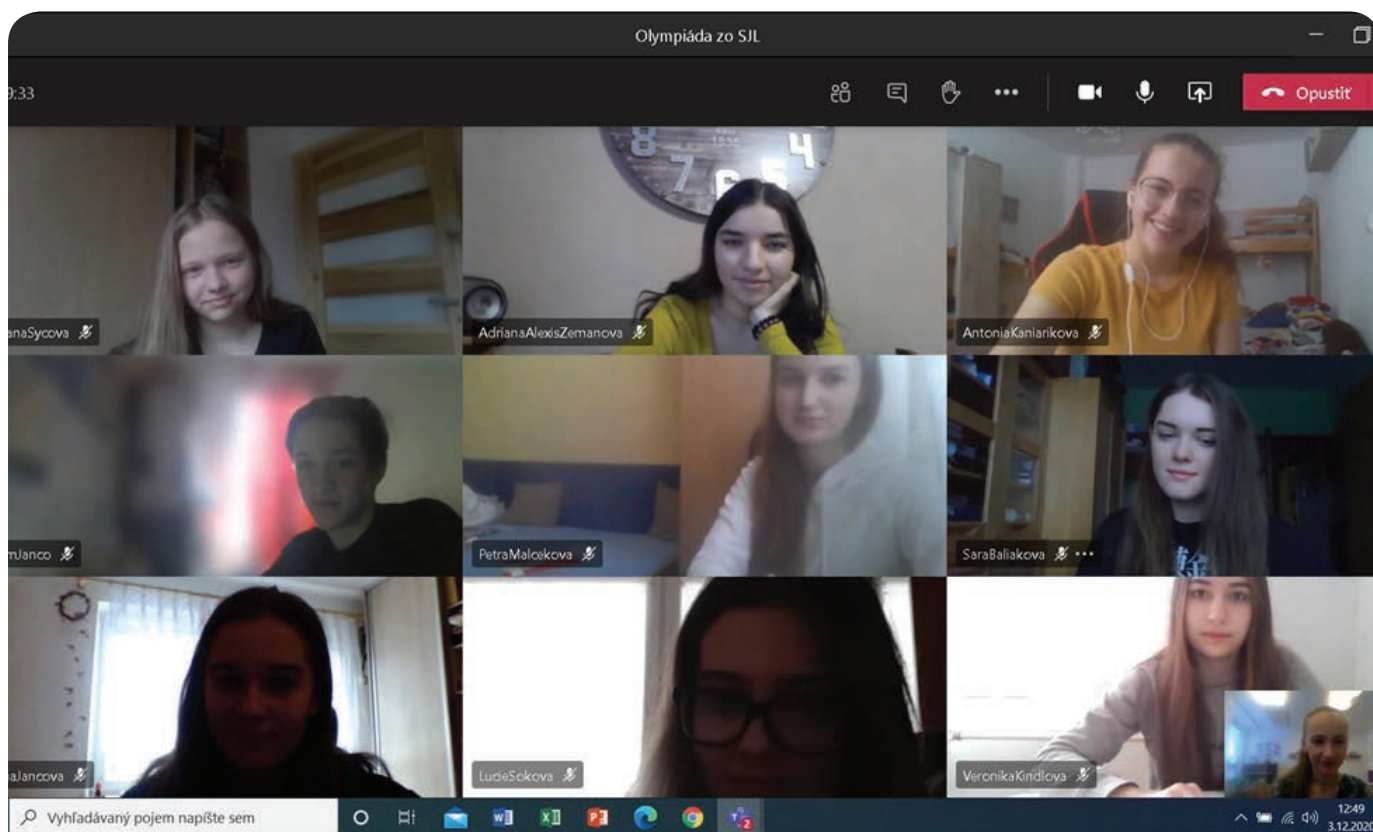
A čo do budúcnosti, ale aj teraz? Povedal by som to takto: Mať vlastný názor, no zachovať pokoru. Bojovať, no netvoriť násilie. Tvoriť nové, chrániť staré. Zachovávať odkaz našich predkov, no nestagnovať. Napredovať vpred, no sledovať spätné zrkadlo. Spájať kultúry, no nepretvárať ich. Mieriť na hviezdy, no nezabudnúť odkiaľ pochádzame.

A čo ak nie? Zostáva už len prijať fakt, že akokoľvek dôležitý ste pre seba, vaše okolie alebo celý svet, z vesmírneho hľadiska ste len nepredstaviteľne malá smietka, ktorá v konečnom dôsledku nič nezmení. Uvedomiť si, že Vy, vesmír jednoducho nezaujímate. Sledovanie nočnej oblohy s myšlienkou, že s vesmírom nič neurobíte, nedotknete sa jeho hraníc, nevidíte jeho začiatok a ani koniec, je strašidelné a zároveň fascinujúce, mätúce a zároveň pozdvihujúce. Tak isto ako vy, aj pre vás obrovské Slnko, znamená pre vesmír v podstate nič. Ale pre vás je Slnko nevyhnutné. Hreje, svieti - dáva život. Tak ako je Slnko pre nás a celú Slnčnú sústavu niečo, čo nám dáva energiu a drží nás spolu, buďte aj vy Slnko pre vaše okolie, svieťte, hrejte a spájajte! Buďte aj vy tak nepretržite ako Slnko samo zdrojom tej energie, bez ktorej by tá naša malá štatistická výnimka, život, nemohla existovať.

Filip Sršeň.

Olympiáda zo SJL

Školské akcie vo fotografiách
Otvorenie školského roka 2020/2021

Retro deň

Podivní chlapani

Cez pootvorené okno mi do tváre zasvietilo žiarivé svetlo. Bolo to slnko, vykúkajúce spoza obrovských budov mesta. Z ulice sa ozýval typický mestský šum. Trúbenie áut, vrčanie motora, rôzne hlasy a z diaľky sa ozývajúce zvuky sanitky. Akurát začínalo moje najobľúbenejšie ročné obdobie - leto. A ako som tak stála uprostred izby s kufrom v ruke, zahľadela som sa do prázdna a predstavovala si, aké úžasné budú tieto prázdniny. S kamarátkami sme plánovali ísť na chatu do hôr a potom niekam k moru. Zrazu ma z hlbokého zamyslenia prebudil mamin kriek: „Zlato, ak to chceme stihnúť, tak si pohni, musíme už ísť.“

A tak som vykročila v ústrety dobrodružstvu. Nasadla som do auta a šli sme. To som ešte nevedela, že táto cesta bude trvať skoro celý deň. Ale ten čas strávený v aute stál za to. Keď sme vystúpili, ocitli sme sa na menšej čistinke obklopenej lesom. Pomedzi stromy sa kľukatil malý potôčik a všade bolo počuť štebot vtákov. Uprostred čistinky stál veľký drevený dom. Nebol starý a ošarpaný, práve naopak. Bol postavený z veľmi kvalitného dreva s francúzskymi oknami a veľkolepou terasou. Všetky sme sa na seba nadšene pozreli. Takú krásu sme nečakali.

Keď sme sa konečne vybalili a porozhliadli po dome, zbehli sme po mohutných drevených schodoch do jedálne, kde na nás čakala obrovská hostina. Rodičia sedeli každý na jednom konci stola, a tak sme si posadali vedľa seba ku krbu. Po menšom otcovom príhovore sme sa konečne pustili do jedla, ktoré bolo, mimochodom, skvelé a neskôr sme si zahrli aj pár trápnych rodinných hier. Mia s Phoebe chceli ešte pozerat' telku, no rodičia už boli unavení, tak sa s nami rozlúčili, že sa uvidíme na spoločných raňajkách.

Ja som sedela na okne, keď som v diaľke zahliadla slabé svetlo. Chvíľu len tak stálo a potom sa začalo pohybovať a vyzeralo to, ako keby išlo k nám. Vyskočila som na nohy a skričala na Phoebe a Miu, že tam von niečo je. Všetky sme vydesene podišli k oknu a sledovali svetlo. Phoebe ustrašene pozerala von a povedala: „Tak to je desivé, kto tam môže byť?“. „Čo keď je to nejaký vrah a chce nás zabíť?“ opýtala sa Mia a pozrela na nás. „Pochybujem, že to je vrah, podľa mňa to je niekto tunajší, mama mi vravela, že sa v okolí nachádza veľa chát a dokonca menšia dedina tu pod kopcom.“ „Kam to ako ideš!?“ opýtala sa Phoebe. „Idem to preskúmať, na dnešný večer bolo nudy až-až.“ Z kuchynskej linky som zobrala nôž. Človek predsa nikdy nevie.

„Kto ide so mnou?“ opýtala som sa s úsmevom na tvári. Všetky tri sme opatrne odomkli vchodové dvere a vyšli. Von bolo chladno, ale napriek tomu príjemne. Tunajší vzduch bol úplne iný ako ten v meste. Zhlboka som sa nadýchla a pozrela sa na mesiacom rozžiarenú nočnú oblohu. Zbadala som to svetlo. Pridali sme do kroku. Krok za krokom sme sa k nemu blížili. Keď sme konečne prišli k svetlu, zistili sme, že je to horiaca fakľa zabodnutá v zemi. Keď sme sa porozhliadli, nikoho sme nevideli. „Čo to má znamenať?“ opýtala som sa a prekvapene pozrela na svoje kamarátky.

Odrazu sme začuli šum a z blízkych krikov začali vychádzať nejakí podivní chlapani. Mali na sebe len tmavé nohavice s opaskom a okolo krku náhrdelníky zo špagátu, na ktorých mali zavesené rôzne predmety. Do tváre sme im nevideli, pretože im tváre prekryvali masky s otvormi len na oči. Boli v tvare mačacej hlavy, ale niektoré mali aj tvar psa, líšky či vtáka. Bolo to dosť desivé. Nevedeli sme, kto sú a ani čo od nás chcú. Keď sa k nám začali približovať, okamžite som rozťahla ruky a nožom namierila na nich, aby som chránila Phoebe a Miu. Boli úplne po tichu a stále sa približovali. Mia ma chytila za ruku a spolu s Phoebe sme sa otočili, že budeme utekať naspäť domov. Oni nás však obkľúčili a my sme sa nemohli pohnúť. Vtom sa spomedzi nich vynoril ešte niekto. Vyzeral trochu inak. Na tvári mal masku v tvare motýľa a na jeho ruke som si všimla strieborný prsteň s čiernym kameňom. Od jeho prstov až po rameno sa na ľavej ruke tiahlo zaujímavé tetovanie. Po dlhej dobre mlčania prehovoril. Hlas mal hrubý a hovoril s prízvukom. „Nemáte sa čoho báť, nechceme vám nijako ublížiť.“ Hneď keď to dopovedal, pozrel sa na mňa a ja som na okamih stárpla. „Tak prečo ste nás obkľúčili a kto vlastne ste?“ „Kto sme, na tom nezáleží. Kto ste vy?“ opýtal sa a priblížil sa k nám. „Na tom nezáleží,“ odvrkla som. „Si odvážna. Budeš to ty!“

P. Malčeková: Pohľad z okna

Zrazu zdvihol pravú ruku a urobil akési gesto do vetra. Z radu chlapcov štyria vykročili, schytili Miu a Phoebe a odtiahli ich odo mňa. „Budeš so mnou bojovať,“ povedal a do rúk mi hodil malý meč vytesaný z dreva. Ja som sa na neho len groteskne pozrela a už som chcela niečo povedať, no on mi do toho skočil. „Nie je to nič zložité. Len drž meč pevne v ruke a snaž sa ma poraziť.“ „A čo ak vyhrám?“ opýtala som sa. „Tak vás necháme na pokoji alebo budete môcť ísť s nami na párty.“ „Žartuješ.“ „Vôbec nie,“ povedal chlapec a cítila som, ako sa pod maskou mračí. „A čo keď prehrám?“ opýtala som sa nevraživo. Odrazu sa na mňa vrhol a sekol ma po nohe. Na to že to bol drevený meč, to bolelo poriadne. Zastonala som od bolesti a snažila som sa od neho oddialiť. Keď sa po mne znovu rozbehol, uhla som sa a on minul. „Budeš sa musieť brániť“ vykrikoval. A zahnal sa mečom. Ja som zdvihla ruku a zablokovala som jeho úder. Ani neviem ako, ale začali sme bojovať. Teda ak sa to dalo nazvať bojom. Takmer zakaždým ma sekol mečom a ja som bola viac a viac slabá a unavená. Keď som videla, ako sa na mňa Phoebe a Mia vydesene pozerajú, naštvala som sa a zaútočila som prvá. Neprestávala som a bila som ho mečom, až sa nestíhal brániť. Potom som mu

udrela do ruky a meč mu spadol na zem. On sa potkol a spadol na chrbát. Natiahla som ruku až k jeho krku a mečom som sa dotkla jeho kože. „Je koniec, vyhrala som. Teraz nás necháš ísť.“ „Fajn, súhlasím,“ odpovedal zadychčaným hlasom. Odhodila som meč a podala mu ruku, že mu pomôžem postaviť sa. Keď bol na nohách rozbehla som sa smerom k Phoebe a Mii, ostatní chlapci sa pozreli na svojho vodcu a rozostúpili sa tak, že spravili miesto, aby sme mohli odísť. Otočila som sa na odchod. „Ale nemusíte ešte ísť, poďte s nami na tú párty,“ zvolal a zložil si masku. Ak by som ho stretla niekde na ulici, pomyslí si, aký pekný chalan, no vzhľadom na situáciu mi to bolo úplne jedno. Mal tmavohnedé skrútené vlasy a oči takmer čierne. Jeho výrazné líčne kosti mu zvýrazňovali tvár a keď hovoril, zuby mu kontrastne svietili vzhľadom na jeho opálenú pleť. Odrazu si ju dali dole všetci a pod maskami sa skrývali tváre našich zajatcov. Nevyzerali hrozivo a boli zhruba v našom veku. „No tak, viem že ťa to bavilo. Poďte s nami, zabavíme sa,“ povedal a samolúbo sa pousmial. Chvíľu som premýšľala a nakoniec som sa pozrela na Phoebe a Miu. „Nie, to nemyslíš vážne,“ povedala so smiechom Phoebe. „Musíme sa vrátiť domov, tvoji

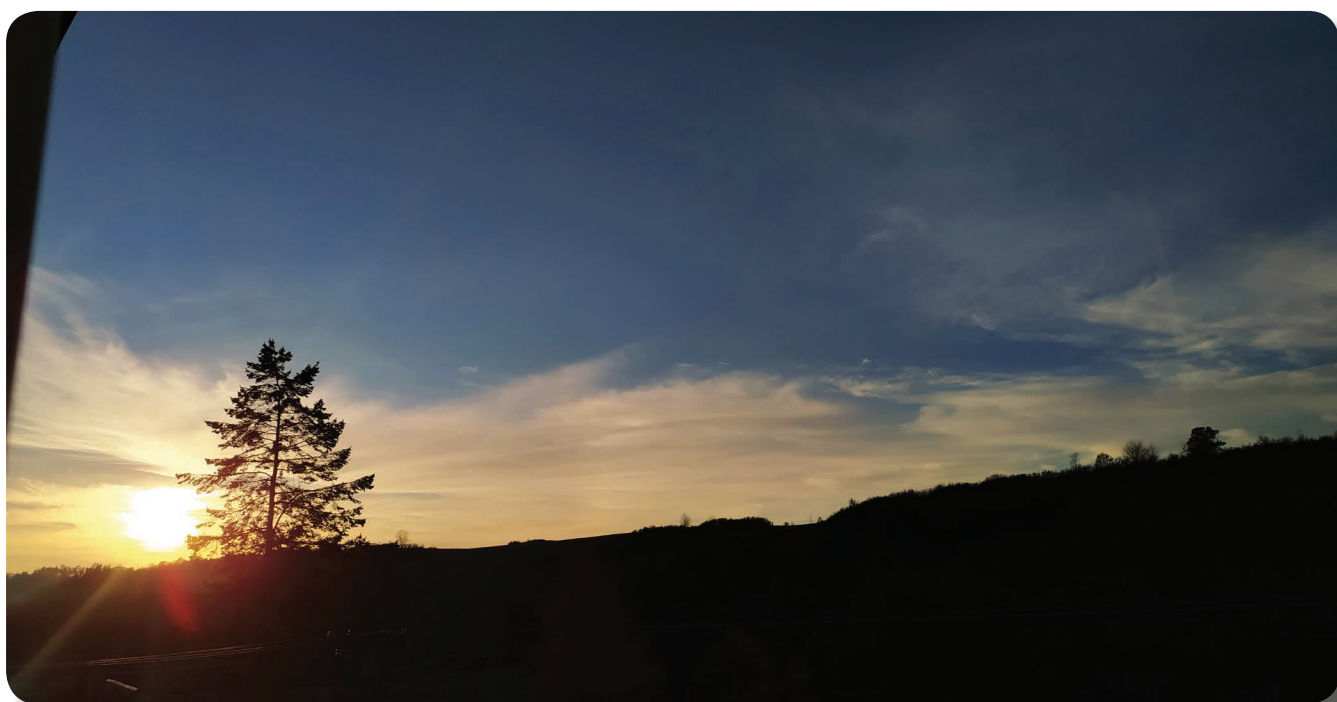
rodičia nás môžu hľadať,“ nadhodila Mia a prekrížila ruky. „Rodičia spia a my sa stihneme vrátiť do rána. Nebudú mať ani tušenie, že sme boli von.“

A tak som ich nakoniec prehovorila. Niektorí chlapci sa nám ospravedlnili a vysvetľovali, že to bola len neškodná zábava. Taktiež sa nám predstavili a boli veľmi milí. Nasledovali sme ich. Kráčali sme úzkym chodníkom vychodeným v tráve a sledovali sme okolie. Po tme bolo všetko omnoho záhadnejšie a strašidelnejšie ako cez deň. Aj keď to bola len naša fantázia, ktorá si vymýšľala rôzne nebezpečné postavy a obludy číhajúce v tme. „Sme skoro tam,“ zahlásil Kai, ich vodca, o ktorom som sa dozvedela, že býva neďaleko. Z hlbokého ticha sa začala ozývať hudba, ktorá stále silnela. Prišli sme k veľkému mramorovanému domu. Mal asi tri poschodia a všade sa svietilo. Naokolo pobehovali a tancovali ľudia. Medzi stromami na dvore mali natáhané hrubé povrazy, po ktorých chodili bez držania. Na druhej strane bola malá fontána, v ktorej sa kúpali dievčatá a hlasno spievali. Všetci sa bavili a pili pivo. Celú noc sme sa úžasne bavili. Síce sa mi už točila hlava ale neprestávala som tancovať.

V tom za mnou prišiel Kai, vraj mi chce niečo ukázať. Najskôr som istú nechcela, no presvedčil ma, že to nie je nič nebezpečné. Vyšli sme z domu a vybrali sme sa dozadu na lúku. Nič tam nebolo len vysoká tráva, v ktorej mohli byť hady. Chcela som sa vrátiť, no on ma chytil za ruku a podal mi sklenenú nádobu. „Na čo ...,“ nestihla som dopovedať, keď odrazu hodil kus dreva do trávy. Chvíľu sa nič nedialo, ale potom z nej postupne začali vyletúvať malé svetielkujúce živočíchy. V okamihu sme nimi boli obklopení a celá lúka sa rozžiarila. Bolo to krásne. Len som tak stála a bez slova som sledovala to neuveriteľné divadlo. „Tu sú svätojánske mušky veľmi obľúbené a tunajší sa ich snažia chrániť. No nie sú nádherné?“ povedal Kai a s širokým úsmevom sa na mňa pozrel. „To sú,“ odpovedala som so zatajeným dychom. „A načo nám budú tieto sklenené nádoby?“ „Na čo myslíš? odpovedal a rozbehol sa medzi ne. Ja som ho nasledovala a spoločne sme si pár chytili. Keď sme boli už unavení, tak sme si sadli do trávy a chvíľu sme len tak sledovali oblohu. V tom sa ku mne Kai nahol a začal sa mi ospravedlňovať za to, čo sa stalo predtým s mečmi, vraj to prehnal a že ho to mrzí. Videla som mu na očiach, že to myslí vážne a v ten moment sa môj názor na neho zmenil. Nebrala som ho ako narcistického idiota, ale ako milého ale divného chlapca. Tak som ho objala a následne vypustila mušky na slobodu. On urobil to isté a zrazu sa naše pohľady spojili. Keď to už vyzeralo, že ma pobožká...

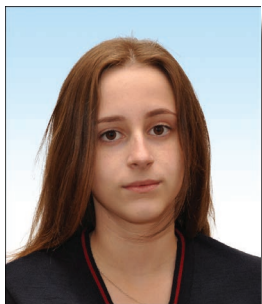
Zazvonil mi budík. Buchla som po ňom tak silno, že sa zvalil z nočného stolíka. Otočila som sa na chrbát, pretrela si oči a zrazu mi došlo, že to všetko bol len sen.

A. Hudobová

A. Hudobová: Pohľad z okna

Sobík Oli

Oli bol úplne obyčajný sobík, ktorý nemal žiadne superschopnosti. Vždy meškal, pretože sa po ceste niekde zamotal. V škole veľmi nevynikal, ale veľkú hlavu si z toho nerobil. Jedna vec mu však išla zo všetkých najlepšie, a to bolo spievanie.

Spieval skoro na každom školskom predstavení, dokonca sa dostal aj do Vianočnej akadémie, ktorú usporadúvala sobia škola. Lenže v deň jeho vystúpenia sa prihodilo niečo veľmi zvláštne. Sobík Oli stratil hlas. Nikto nevedel prečo, ani on sám nie.

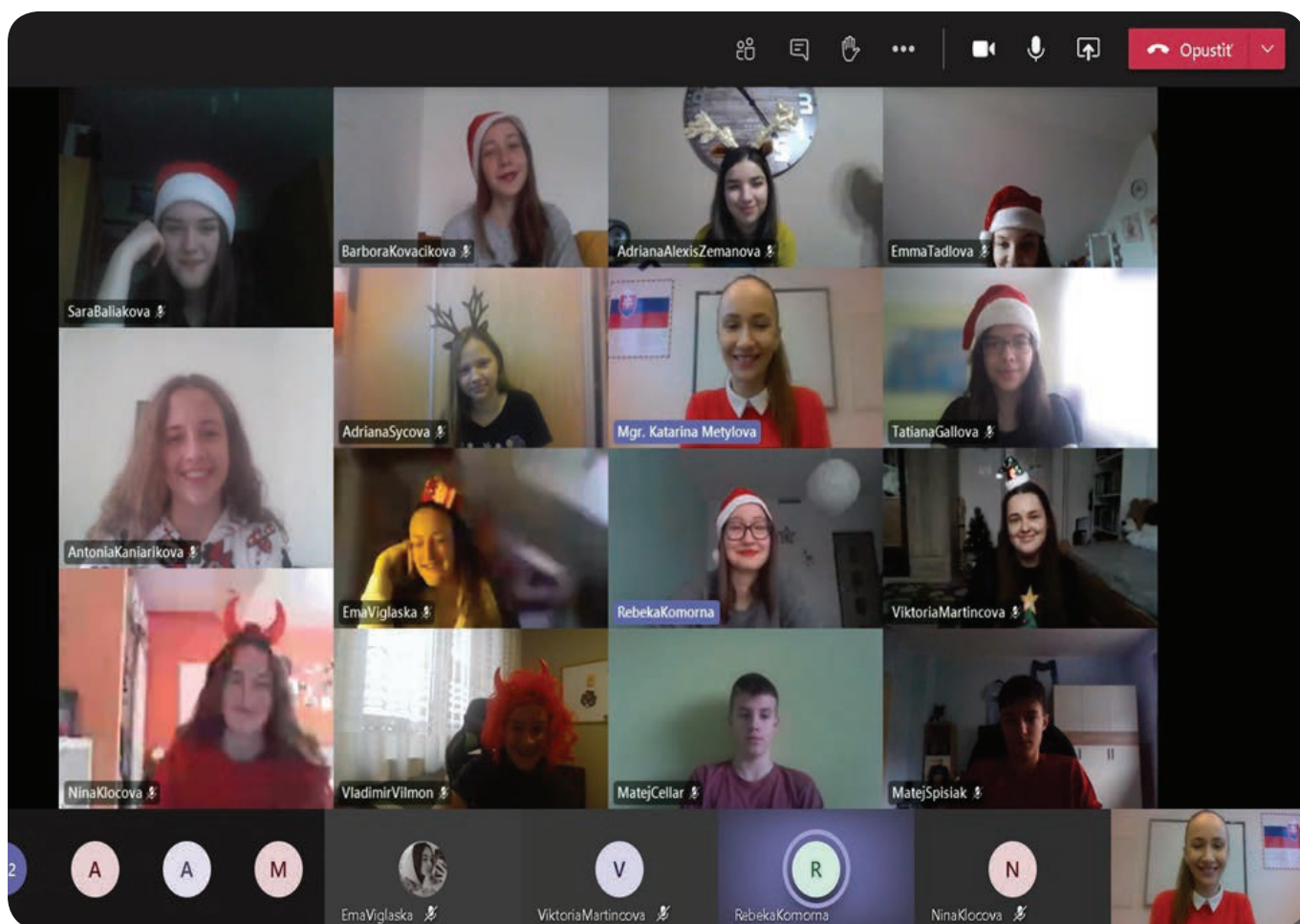
„Vždy som chodil von so šálom a čiapkou,“ rozmýšľal v duchu. Jeho mamka mu navarila 3 čaje, každý z nich bol vriaci a mal inú príchuť. Keďže Oli nemal rád ovocné čaje, spravila mu bylinkové s medom. Všetky vypil s veľkou nechúťou, pretože boli horúce. V duchu rozmýšľal nad tým, že posledný vyleje do umývadla, ale už bolo neskoro. Mamka mu ten posledný doslova naliala do hrdla. Okolo krku mu omotala dva šály, na hlavu nasadila zimnú čiapku a Oli utekal ku kamarátovi Denisovi.

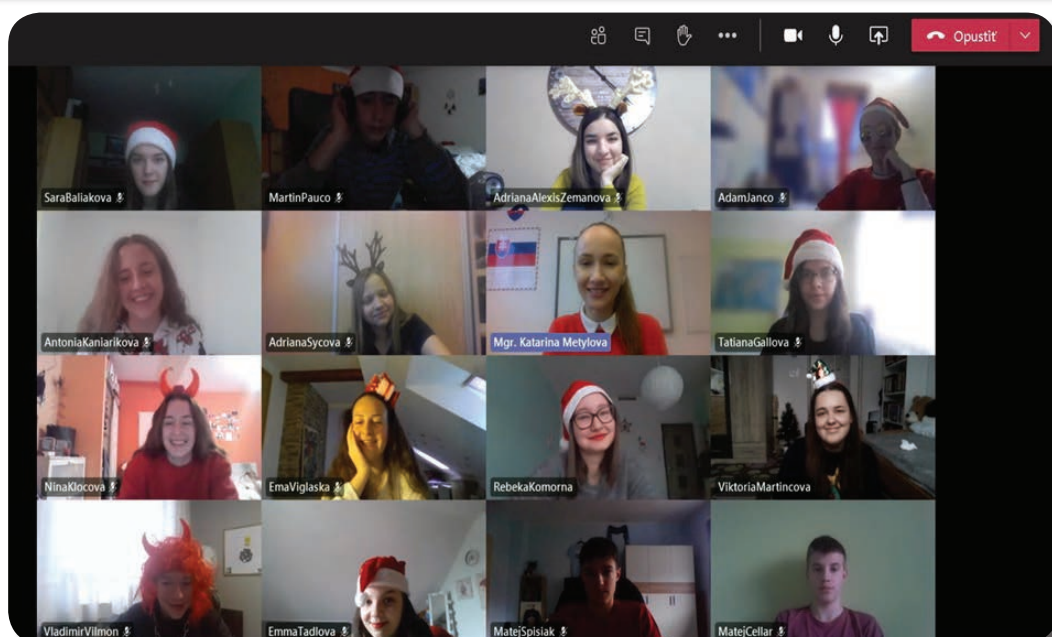
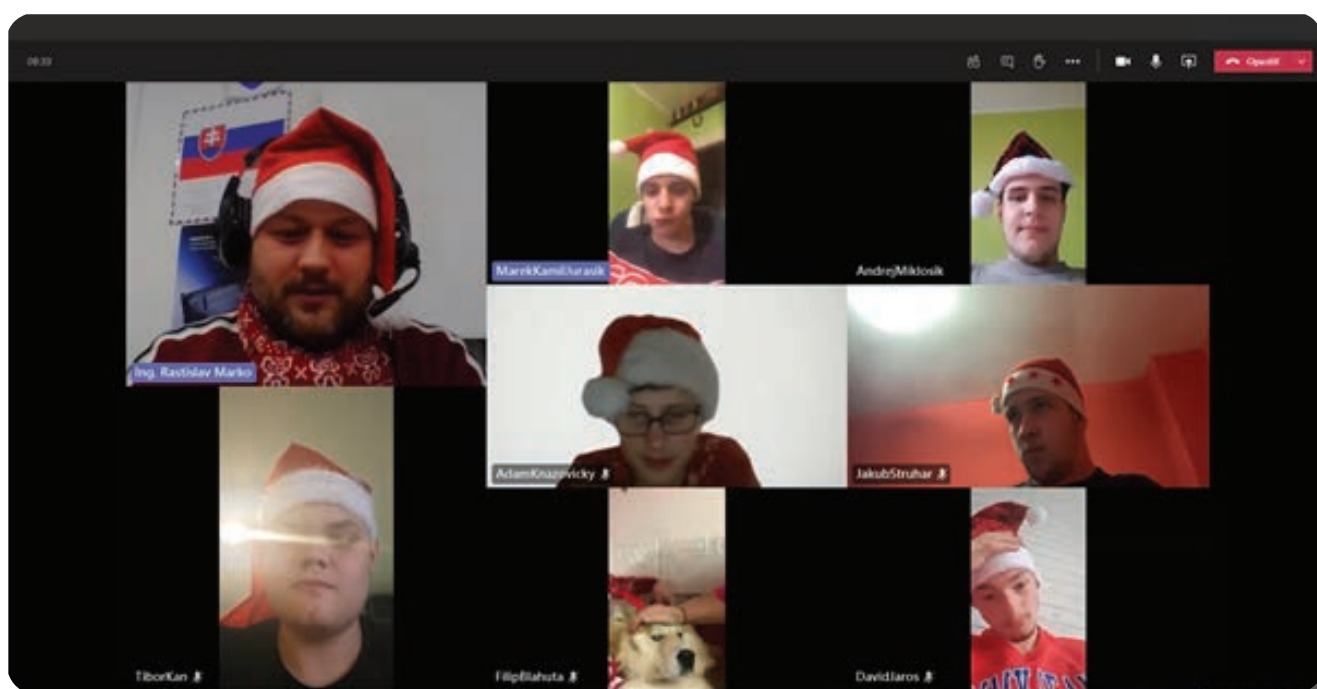
Denis bol jeho kamarát už od škôlky. Tiež bol sobík ako on, len o čosi múdrejší. Denisova mama bola lekárka a vždy mala v rukáve schovaný nejaký zázračný liek. Dnešok samozrejme nebol výnimkou. Dala Oli-mu mentolové kvapky, ktoré mu zabrali v priebehu 5 minút.

Oli bol pripravený spievať. Nikomu však nepovedal, akú pesničku si pripravil, a preto boli všetci ako na ihlách. Od nedočkavosti sa triasli všetky stoličky v sále. A bolo to tu. Oli si ešte poslednýkrát pritiahol modrého motýlika na krku a vykročil nervóznym krokom na javisko. Chytil mikrofón s červenou stužkou do ruky a začal spievať. Už po pár slovách si získal pozornosť všetkých divákov. Aj keď si vybral veľmi ťažkú pesničku s názvom „Last Christmas“, nepomýlil sa ani jediný raz. Po zaznení poslednej melódie sa v hľadisku ozval taký silný potlesk, ako na koncerte Lady Gaga. Oli bol veľmi šťastný, že sa mu to takto podarilo a dokonca po vystúpení ho pred šatňou čakali jeho fanynky. Všetkým dal autogram a utekal za mamkou a sestrou Tami do hľadiska. Obe ho veľmi pochválili a vydali sa na parkovisko. Tam ich čakal oco, ktorý naštartoval sane. Keď prišli domov pustili sa do vianočnej večere a po večeri sa hneď ponáhľali ku stromčeku rozbaľiť si všetky svoje darčeka. Oli dokonca dostal nový profesionálnejší mikrofón, ale aj veci do školy, z ktorých nebol veľmi nadšený. Dokonca dostal aj falošný luk a šíp, s ktorým mal vymyslené tajné plány pre neho a Denisa. Ale to je už iný príbeh..

Mikuláš

Padá sniežik padá

Padá sniežik padá,
je ho plná kopa.
Tešia sa už deti,
že tak vonku sneží

Konečne už zima prišla,
to je radosť veľká.
Biele vločky padajú ,
čo nás v srdci zahrejú .
P. Dendis

Počítač

Ježiško, Ježiško, čo dostanem zas,
Dúfam, že nie ponožky, ale počítač.
Procesor, procesor prehrieva sa nám,
Asi treba chladenie, lebo ho nemám.
Grafická karta prehrieva sa nám.
Asi bude musieť prísť Dedo, Dedo Mráz,
Úložiska málo je, potrebujem viac,
Aby som mal ako úlohy posielat'!

Ježiško, Ježiško, prosím, prosím ťa
Daj mi iba počítač.

M.Paučo (Na melódiu Roľníčky...)

Vianoce informatika 2020

Vianočný zázrak nech sa stane,
internet rýchlejší ako Santove sane.
Free WIFI to je veľké šťastie,
výkon PC nech mi stále rastie.
Zostavu mi vylepší nová RAM-ka.
Vianočnú náladu zase nová CDROM-ka.
Reklamy nech mám blokované,
doručená iba dobrá správa,
nech mám správne nastavené
všetky prístupové práva.
Nealko pivo sa chladí, klobásky čakajú,
kamaráti s rúškami sa už zďaleka schádzajú.
Lockdown nám zrušil všetky naše party,
občerstvenie presúvame na paralelné porty.

J. Giertl

Najkrajšie Vianoce

V jeden krásny biely deň,
prišlo na svet dievčatko len.
Roky plynuli a dievčatku sa zručnosti rinuli,
najviac však vynikalo informaticky.
Mamka aj ocko boli hrdí,
keď vytvorila svoj počítač vlastný.
Dievčatku sa splnil sen,
keď na Vianoce dostala svoj počítač len.
N. Kl'ocová

Odovzdávanie notebookov prvákom

A. Markusová - p. riaditeľka M. Pindiaková

Strom života

„Vidíte to tiež?“ Išla som k oknu a zapozerala sa na oblohu, z ktorej vychádzalo žiarivé svetlo. Na oblohe začalo zatmenie slnka. Cítila som zvláštny pocit a nedokázala som odtrhnúť zrak od tohto prírodného javu. Akoby ma to ťahalo tým smerom. Určite nám to malo niečo naznačiť, alebo pred niečím varovať. Ale prečo práve nás a pred čím? „Nastalo zatmenie slnka, jav, ktorý sa zdá prírodný, ale v skutočnosti nie je.“ Povedal nejaký mužský hlas za nami. Pomaly sme sa otočili, aby sme videli, kto to povedal. Vo dverách stál upravený muž v obleku s rukami prekríženými na hrudi a s múdрым výrazom v tvári. „Kto ste a prečo sme sa tu mali všetci stretnúť?“ Vyhŕkol so seba pre mňa neznámy chlapec v modrej kapucni. „Podťe si už sadnúť, aby som vám vysvetlil, prečo som si vás sem vlastne zavolať. Ako by som len začal...“ Postavil sa k oknu a všetci sme spozorneli, keď začal rozprávať.

„Začalo to v dobe, kedy nebo a zem boli iba legendou. V dobe, kedy sa zasadilo prvé semienko, z ktorého vyrástol najvzácnejší strom. Strom života. Tvoril stred všetkého stvorenia a svojimi vetvami siahahal do všetkých strán. Jeho kmeň prerastal všetkými vrstvami existencie, podsvetím, zemou i nebom.

O strom sa starali štyri živly tvoriace podstatu života. Na každého z nás postupne upriamil svoj pohľad. Oheň, element stvorenia. Sila, ktorá tvorí nové, búra staré a dáva možnosť opäť rásť ku svojej kráse. Voda, element s očistným čarom. Sila plynutia, kanál, do ktorého sa vlieva energia života. Vzduch, element možností, predstav a prepojení. Sila, ktorá dýcha a prehľbuje poznanie jednoty. Zem, zdroj životnej sily. Sila, ktorá všetkým trom predchádzajúcim dala konkrétnu formu a následkom čoho povstali priestorovosť, miera, váha a čas.

„Všetky tieto živly žili v rovnováhe a usilovne sa starali o strom života až pokým sa neobjavila piata sila. Sila stvorená z číreho zla. Svojou temnou mocou zakryla srdce tlčúce stromu života a strom života začal vysychať. Tlčot srdca sa pomaly strácal. Aby sa srdce stromu zachovalo, musel sa strom života rozdeliť na dve polovice a každá časť bola ukrytá do iného času a priestoru. Tie štyri živly sa tiež museli rozdeliť a vytvorili sa tak dve slnká, dva paralelné svety. V deň, kedy sa slnká spoja v zatmení a piata sila sa oslabí, všetky štyri živly sa opäť stretnú a spoja do jedného dokonalého koreňa a v tej chvíli sa otvorí brána do nového sveta.“ Muž sa odmlčal.

„Takže nám chcete povedať, že my, čo sme tu, sme tie živly?“ Muž prikývol hlavou. „A čo po nás teda chcete, keď už vieme o tej legende?“ „Nuž,...“, zem sa zatriasla, miestnosť ožiarilo ešte žiarivejšie biele svetlo a všetko okolo stíchlo...

Veronika Kindlová

Rozhovor s bývalým žiakom Matúšom Ončákom

1. Keď sa vraciaš v spomienkach k štúdiu na Súkromnom gymnáziu ŽP, čo ti napadne ako prvé?

Určite sú to moji spolužiaci, ktorí mi dosť pomáhali pri mojej výučbe a taktiež stáli pri mne, keď sa mi menej darilo. Nemôžem zabudnúť ani na učiteľov, ktorí mi boli vždy oporou a pomáhali mi vždy, keď som to potreboval, aj keď nie vždy moje správanie bolo príkladné. Rád sa k vám vraciam nielen v spomienkach, ale vždy sa teším na príchod „domov.“

2. Bolo štúdium na Súkromnom gymnáziu ŽP твоjím dobrým rozhodnutím?

Na začiatku som si myslel, že to bolo zlé rozhodnutie. Hrával som futbal a nad vysokou školou som vtedy veľmi neuvažoval. No počas školy sa to zmenilo, určil som si priority, ktoré sú dôležité pre každého jedného z nás. Čiže otázka nastala: „Futbal alebo dôležitejšie veci?“ Za podstatnejšie veci pokladám rodinu alebo vzdelanie. Takže nakoniec som dospel k tomu, že to bolo najlepšie rozhodnutie, aké som mohol spraviť.

3. Ktoré predmety ti „nesedeli“ a vieš povedať prečo?

V tomto mám úplne jasno. Bol to anglický jazyk, ktorý bol vždy pre mňa najväčší problém. Na hodinách som sa schovával aby ma nevyvolali a keď k tomu prišlo, častokrát som sa zakoktal, alebo som nevedel odpovedať. Proste jazyky mi asi nikdy nepôjdu. No na konci tunela je vždy svetlo, a to nastalo v 4. ročníku, kedy som spravil veľký pokrok a myslím si, že veľké ĎAKUJEM patrí pani učiteľke Bruončovej. Druhým predmetom bola chémia. V tomto predmete som sa hľadal a keby nebolo skvelej pani učiteľky, tak som pri vás stále.

4. Priblíž nám, ako prebiehali Tvoje maturitné skúšky.

Nad týmto sa dá iba pousmiať, tak hádam tohtoroční maturanti zažijú poriadnu maturitu. Prišli sme o veľa, tie stresy z maturitnej skúšky, sranda a v neposlednom rade oslava maturitnej skúšky.

5. Kde pokračuješ v štúdiu? Bola príprava na gymnáziu na toto štúdium dostatočná?

Mojou ďalšou zástavkou sa stala Policajná Akadémia v Bratislave. Určite áno, príprava je hlavné taká, akú si ju sami spravíte, učiteľia vás len postrčia tým správnym smerom a už je len na vás, čo si z toho vezmete.

6. Zoznám čitateľov časopisu Lopejík so súčasným spôsobom štúdia na vysokej škole.

Medzi vysokou a strednou školou je veľký rozdiel. Na strednej škole sa s vami učiteľia budú hrať, až kým učivu neporozumiete, ale na vysokej škole je to skôr o samoštúdiu. Musíte sa snažiť, pracovať na sebe bez pomoci učiteľa. Samozrejme, sú na vysokej škole rôzni učiteľia, čiže je to už len o tom, na koho počas štúdia natrafíte.

7. Ako budeš tráviť najkrajšie sviatky pokoja v roku?

Myslím, že tieto Vianoce sú pre nás všetkých netradičné, ale ako každý rok ich budem tráviť určite v kruhu najbližších.

8. Čo by si chcel odkázať čitateľom časopisu Lopejík?

Hlavne všetkým prajem šťastné a veselé Vianoce, nech je pre nich aj maličkosť v týchto ťažkých časoch potešením a samozrejme maturantom držím palce.

Za rozhovor ďakuje redakcia časopisu Lopejík

V. Kindlová: Pohľad z okna

Skutočné čaro Vianoc

Čas Vianoc sa blíži a všetci sa nadšene pripravujú na najkrajšiu časť v roku. Z každého domu cítiť vôňu čerstvo napečených perníkov, vianočnej kapustnice a počuť smiech a vianočnú melódiu. No rodina Grúpovcov o takýchto Vianociach bohužiaľ len sníva. Len pár týždňov pred Vianocami sa im udiala veľká nehoda, prišli o svoj domov. Celá rodina teraz žije v prázdnom byte, ktorý majú vypožičaný od rodinných známych. Usmialo sa na nich šťastie v tom, že byt nie je ďaleko od ich prvého domova, v podstate len o ulicu ďalej. Prišli o všetko, čo mali a prešiel ešte len krátky čas, aby dokázali vrátiť aspoň nejaké veci. Majú len to, čo zostalo v byte ich rodinnej kamarátky.

Nikdy neboli zlou rodinou, mali len dobré vzťahy s okolitými ľuďmi, až na jedných zlomyselných susedov, ktorí ich nemohli vystáť.

Do Štedrého večera zostával už len 1 deň. Pani Grúpová po ceste do obchodu narazila na jej bývalých susedov, s ktorými nemali nikdy dobré vzťahy. Susedke Gitke sa jazyk nedokázal udržať sa zubami: „No čo, pani susedka, ste pripravení na Vianoce?“ pýta sa. Pani Gitka veľmi dobre vie, ako na tom rodina Grúpová je. „Dobrý deň, pani Gitka, aj Vám, nie je to tak, ako si to predstavujeme, ale postupne sa nám podarilo zlepšiť našu situáciu a zohnať pár vecí, aby sme mohli prežiť aspoň ako také vianočné sviatky, no najdôležitejšie teraz bude, že sme všetci spolu.“

Susedka Gitka bola veľmi prekvapená, že Pani Grúpová situáciu vníma tak pozitívne, napriek tomu, že to nemajú momentálne vôbec jednoduché. Nedalo jej pokračovať v jej ceste bez posledného slova: „Tak Vám prajem, aby ste mali pekné Vianoce.“

Pani Grúpová sa nikdy netrápila jej ironickými poznámkami a napriek tomu sa k nej chovala vždy slušne. Rodina Grúpovcov si vytvorila skvelú vianočnú atmosféru aj v tejto ťažkej situácii a vládla u nich naozaj skvelá nálada. Dočkali sa aj vianočného jedla, ale čo im naozaj chýbalo, bol vianočný stromček spolu s darčekom pre ich deti. Keďže momentálne museli svoje finančné úspory dávať do vecí, o ktoré prišli, nemohli si to dovoliť. No veľmi dobre vieme, že Vianoce majú naozaj svoje čaro. Na Štedrý deň, tesne pred Štedrou večerou, zazvonil zvonček. Grúpovci si vytvorili rýchlo dobré vzťahy aj s novými susedmi. No pani Grúpová si nespomína, že by od nejakého suseda niečo potrebovala. Keď otvorila dvere, tak tam stálo niekoľko ich susedov s kopou jedla, vianočných dobrôt. Pani Grúpová bola veľmi dojatá a ihneď ich pozvala ďalej. Dokonca sused Nemčík doniesol stromček, ktorý ešte stihli do štedrej večere ozdobiť. Keď pani Grúpová videla darčeky v rukách susedov, nevedela, ako sa im má odvdáčiť.

Posledný sused, ktorý prišiel, bol človek, ktorého by nečakala. Pani Gitka prišla rovnako ako jej susedia s plnými rukami vecí. Pozrela sa na pani Grúpovu a ospravedlnila sa jej za jej nepekné správanie počas celých rokov ich susedstva a chcela začať odznova. Pani Grúpovej sa rozťahli kútiky a ihneď pani Gitke odpustila a

od tohto dňa už by nebol človek, s ktorým by rodina Grúpovcov nemala dobrý vzťah. V tejto chvíli rodine Grúpovcov nechýbalo už vôbec nič. Všetci boli spolu pokope aj s ich úžasnými susedmi a nakoniec aj ich deti sa dočkali darčiek. Vysnené Vianoce s vôňou kapustnice, so skvelou hudbou a vianočnou náladou sa rodine Grúpovcov splnili. Ako sa vraví, Vianoce budú vždy čas zázrakov. Vždy je dôležité pomáhať všetkým ľuďom naokolo a byť za dobré s tými, čo si to naozaj zaslúžia. Naše hodnoty by mali byť na správnom mieste.

L. Šuchová

Horúca čokoláda

V jedno krásne decembrové ráno som sa zobudila, roztiahla závesy, otvorila okno a zhlboka som sa nadýchla čerstvého, chladného vzduchu, ktorý mi osviežil moje ospalé telo a pomohol mi uvedomiť si, aký je dnes vlastne deň. Dnes je ten výnimočný deň plný rodinnej pohody – Štedrý deň. Ešte raz som sa nadýchla, zatvorila oči a cítila som, ako do mňa vchádza vianočná nálada. Sama pred sebou som sa pousmiala nad spomienkami z predošlých rokov.

S veselou náladou som išla do kuchyne, kde už rozvonievalo tradičné vianočné jedlo, ktoré mama už pripravovala. V momente ako som tú vôňu zacítila, vošiel do mňa hlad, a tak som dumala, či je správne dať si na raňajky zemiakový šalát. Myslím, že je odpoveď všetkým známa, ale to ma nezastavilo a nabrala som si kúsok na tanier. Pozrela som sa do obývačky a tam už sedeli moje sestry, zabalené v dekách, pozerajúc vianočné rozprávky, ktoré dávali v televízore.

Ponúkla som, že nám všetkým trom spravím horúcu čokoládu. S radosťou moju ponuku prijali. A tak sme celý deň pozerali rozprávky a večer sme išli k starkej, kde sme sa navečerali, rozbalili darčeky a pokračovali v pozeraní vianočných rozprávok ako celá rodina. Sú to tie najkrajšie chvíle a som veľmi šťastná, že mám takú rodinu.

M. Struhárová

Deň pred Vianocami

Zo snov ma prebudil zvuk budíka. Ako len nenávidím ten zvuk. Otvorila som oči a pozrela sa na mobil, kde ukazovalo 6:30. Dnes je deň pred Vianocami a moja rodina sa rozhodla, že tieto Vianoce strávime aj s babičkou a dedkom u nich doma.

Bývajú ďaleko od nás, a preto musíme vyraziť čo najskôr, aby sme prišli v čas. Horko ťažko som sa dostala z postele. Podišla som k oknu, odhrnula závesy. Hneď ako som ich odhrnula, oslepilo ma svetlo. Všetko bolo zasnežené, muselo snežiť celú noc a ešte stále neprestalo. V diaľke som videla deti, ako sa sánkujú na neďalekom kopci. Zabalila som sa do županu, dala si teplé papuče a išla do kuchyne. Z kuchyne som cítila vôňu jedla. Vošla som do kuchyne, kde bol otec s mamou a mojou malou sestrou. Raňajky, ktoré tak rozvonievali, boli už pripravené na stole.

„Dobré ráno,“ vytrhla som ich všetkých z nejakej konverzácie. „Dobré ráno, raňajky už máš pripravené.“ Sadla som si za stôl a pripojila sa do konverzácie. „To počasie sa mi vôbec nepáči. Od včera veľa nasnežilo, hádam nebude zlá cesta,“ povedal ocko.

O hodinu sme už všetci sedeli v aute. „Máme všetko?“ pýtala sa mama otca. „Hádam áno.“ Po ceste sme si spievali vianočné pesničky. Niekoľkokrát sme stáli v zápche. Už sme cestovali 4 hodiny a všetci sme boli hladní, a tak sme zastavili v reštaurácii pri ceste. Stále však neprestávalo snežiť, bolo ťažké aj niečo vidieť. V reštaurácii sme sa najedli a mohli sme pokračovať v ceste. Už sa pomaly stmievalo. A teraz prichádzal ten najhorší úsek z celej cesty a tou bola cesta cez les. V aute sme sa rozprávali a už sme sa nemohli dočkať

na to, kedy dorazíme. Keď v tom zrazu sme zastali. „Čo sa stalo?“ spýtala sa mama. „Zapadli sme,“ odpovedal jej otec. „Čo teraz?“ „Skúste všetci vyjsť von a potlačiť ma“ Tak sme všetci vyšli a začali tlačiť, bolo to ale úplne zbytočné, pretože sa nič nestalo. Auto bolo na tom istom mieste a sneženie neprestávalo. Išla som zavolať na pomoc, no nemala som žiadny signál. „Čo teraz?“ spýtala som sa otca. „No nič budeme musieť dúfať, že po nás niekto príde. Nič na blízku tu nie je. Ešte nás skúsím vyhrabať. Posadajte si do auta, nech neprechladnete.“ V aute sme hrali hry a rozprávali sa, no po dvoch hodinách stále nič. Ale vedeli sme, že po nás niekto príde, lebo im bude čudné, že sme ešte stále nedorazili.

Po ďalšej hodine a pol sa objavili svetlá. Prichádzalo k nám veľké auto. Zastalo pri nás. Vyšiel z neho nejaký muž. Môj otec ho hneď rozpoznal. Bol to sused babky a dedka. Vďaka svojmu autu nás dokázal vytiahnuť a už sme mohli pokračovať v ceste. Keď sme dorazili, babka s dedkom nás už vyzerali na verande. „Už sme si mysleli, že ste niekde zapadli,“ povedal dedko. „Veď sme aj zapadli, ale vďaka vášmu susedovi sme dorazili.“ Poďakovali sme susedovi a vošli do vnútra, kde nás už čakal čaj s večerou. Išli sme si ľahnúť a už sme sa nemohli dočkať na ďalší deň.

Anonym

Les na Vianoce

V lese sa každý rok koná stretnutie zvierat pri stromčeku. No tento rok bol pre niečo zaujímavý. Bol už november a snehu nikde. Dni plynuli, ale sneh nie a nie prísť.

Maličký zajačik to začal riešiť. Bol smutný z toho, že sneh tento rok nedorazil. Mali to byť jeho prvé Vianoce. Blúdil po lese, keď tu narazil na Medveďa a pýta sa: „Medveď, prečo nemáme sneh?“ Medveď sa pozrel a odvetil: „Neviem, čo sa deje, toto sa nestalo ešte ani jeden rok.“

Zajačik sa smutne pozrel na oblohu. V tom mu napadol skvelý nápad. Požiada o pomoc Vrany. Utekal k starému dubu, kde Vrany mali svoj domov. Požiadal ich, aby išli skontrolovať Perinbabu. Vrany neochotne súhlasili. Vyleteli nad oblaky, kde zbadali na jednom oblaku Perinbabu. Ležala v posteli. Okolo krku mala šál a v ruke čaj. Vrany zistili, že Perinbaba ochorela a musí sa liečiť. Nemala síl zatriasť veľkou perinou sama.

Vrany neváhali ani sekundu. Schmatli do svojich zobákov perinu a začali ňou triasť. Keď sa vrátili naspäť na Zem, prišli do zasneženej krajiny. Zajačik sa veľmi potešil. Poďakoval Vranám a bol hrdý sám na seba, že zachránil Vianoce. Veď aké by to boli Vianoce bez snehu?

A. Piliar

Chlapec spred centra

Poznáte to... Nákupy darčiekov, stresy, tlačence v obchodoch. Každý rok sa ponorí celá Amerika do vianočného ošiaľu. Chlapec z jedného amerického mestečka zažil niečo, čo navždy zmenilo jeho pohľad na Vianoce. Žil veľmi luxusne. Jeho rodičia pracovali v rodinnej firme.

Keď mu 15 rokov, zobrali ho rodičia do nákupného centra v neďalekom meste. Rozhodol sa totiž, že tento rok aj on daruje niečo svojim rodičom. Po celodenných nákupoch s rodičmi bol celkom vyčerpaný. Cestou z nákupného centra si všimol chlapca sediaceho na lavičke blízko vchodu do centra. Myslel si, že chlapec tam na niekoho čaká. No chlapec tam sedel aj na druhý deň. Preto, keď večer bol s kamarátmi von a šli popri centre, rozbehol sa k chlapcovi. Ten sa mu so slzami v očiach vyspovedal. Chlapec ho zobral na Vianoce k sebe domov. Rodičom vysvetlil, že chlapec spred centra by strávil Vianoce von na lavičke. Zobrali si ho k sebe a dokonca po mesiaci požiadali o adopciu.

Vianoce nie sú o darčekom, sú o skutkoch. Chovajme sa k sebe, ako keby bol každý naša rodina. Lebo pravá myšlienka Vianoc je „rodina“. Preto si vážme to, čo máme! Vážme si ducha Vianoc, ktorý nás každý rok spojí.

M. Morong

Snežný sen

Vonku pomaly z neba padala biela posýпка, sneh. Presne tento jav v nás vyvoláva pocit, že prichádza najkrajšie obdobie Vianoc. Mnoho domov už malo vo svojich oblokách vysvietené rôzne ozdoby, ktoré oslavovali príchod Vianoc. No v ulici stál aj dom, v ktorom nebolo nič vysvietené, žiadne svietniky, žiadne ozdobné reťaze. Žila tam rodina, ktorá sa snažila zabezpečiť svojim deťom to najhlavnejšie, strechu nad hlavou a jedlo. Táto rodina mala dve deti, Aničku a Petríka. Keď sa okoloídúci lepšie zadíval do jedného z týchto okien, uvidel, ako malé dievčatko s obdivom sledovalo padajúci sneh.

„Kiežby som mohla ísť von spoločne s bračekom a hrať sa,“ smutne si Anička hundrala popod nos. Z nenazdajky si všimla na oblohe padajúcu hviezdu, ktorá padla neďaleko susedného domu na pole. Dievčatko

odbehlo od obloka, nazulo krpce a rozbehol sa na pole, odkiaľ vychádzala veľká žiara. Pomalými krokmi prešlo ku diere, ktorá na poli vznikla. Veľká žiara ju oslepila, po nohe sa jej začalo štverať malé stvorenie. Keď Anička lepšie pozrela, bol to malý škriatok, ktorý bol tiež vystrašený ako aj ona sama. Po dlhom rozhovore jej škriatok sľúbil, že všetko v jej živote sa zmení.

Z ničoho nič začalo Aničku niečo veľmi trhať. Zo sna ju budila mamička, aby jej ukázala sneh, ktorý za noc napadol v dedine. Anička nemohla uveriť tomu, čo sa jej v noci snívalo, preto sa rozhodla, že sa pôjde presvedčiť na pole. Na zasneženom poli nenašla nič, a tak sa sklamaná vrátila späť k mamičke a bratovi.

P. Mego

VIANOČNÝ SEN

Už je tu ten krásny deň. Zobudil som sa na príjemnú vôňu sladkých perníkov, rôznych koláčov a iného sladkého, dobrého. Chvíľu som si ešte posedel na posteli, kým som obdivoval číry padajúci sneh von oknom. Zrazu som sa vyľakal na krik dole z kuchyne: „Dávid, pod' sa naraňajkovať!“

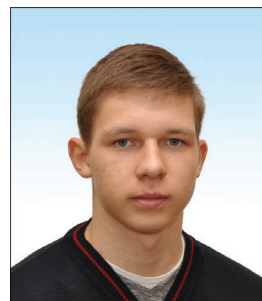
Rýchlo som vybehol z izby, dolu schodmi som dobre že neletel a usadil som sa za stôl v kuchyni a už som číhal na napečené cukrovinky. Vtom mi mama dala pod nos tanier s rožkom, maslom a lekvárom: „Sladké sa bude jesť len po večeri!“ Mama na mňa zazrela, no hneď na to sa pousmiala. Spokojne som si natrel rožok, zapil sladkým kakaom a utekal som sa prezliecť a poumývať. Do obedu som mamine pomáhal upratať byt. Hneď na to som chcel upratať aj svoju izbu, no iba som sa hodil na posteľ a z ničoho nič som zavrel oči. Myslel som, že som si zdriemol tak polhodinku, mal som iba privreté oči. Vtom som začítil až príliš dobrú vôňu jedla. Vstal som a šiel som sa pomaly pozrieť cez schody výhľadom do kuchyne. Nikto nikde, kapor sa piekol v trúbe, stromček pekne svietil. Zrazu začali farebné svetielka na stromčeku blikáť a miestnosť sa rozžiarila všetkými možnými farbami, ktoré som nikdy predtým ešte asi ani nevidel. Len som hľadel a sem-tam mi do očí zablesklo nejakú tú farbu, ktorá sa odrážala od okna. Začala hrať hudba, veľmi príjemná a pokojná.

Po chvíli som si pod stromčekom všimol veľa, až veľmi veľa darčiekov. Zrazu sa sám prestrel stôl, vianočný obrus akosi priletel a posadil sa na stôl, tanier s príborom takisto a o chvíľku sa otvorila trúba s kaprom, ktorý si taktiež akoby len ľahol na veľký tanier v strede stola. Príjemne rozvoniaval. Ako som v nemote za stolom sedel, tak som tak premýšľal, že kam sa podeli rodičia a čo má všetko toto znamenať.

Začal som kričať: „Mami! Oci! Už je večera prichystaná!“ No márne. Nikto sa nikde neozýval. Smutný som sedel za tým stolom, keď som zrazu cítil, ako mi slzy stekajú dole tvárou. „Čo sú toto za Vianoce bez rodiny?“ Ako som privrel oči a utrel si slzy z očí do rukáva, tak ma iba strhlo a opäť som sa ocitol vo svojej posteli. „Preboha, to bol len sen!“ pomyslel som si. Ležal som v posteli ďalších päť minút, kým som sa rozpamätal a prehodil svoju myseľ do skutočného sveta. Pomaly som vstal, vyšiel z izby a zišiel som schodmi. „Pomôžeš mi prestrieť stôl?“ spýtala sa ma mama. Kým sme s mamou prestierali stôl, ocino sa snažil opraviť svetielka na stromčeku. Len tak sme ho s mamou jedným okom sledovali a ja som si pomyslel: „Možno sa to pokazilo, kým mi to v sne žiarilo po celej kuchyni.“ pousmial som sa. S maminou sme zatiaľ pripravili večeru a po čase svetielka opäť fungovali. Spokojný otec si sadol za stôl a hneď za ním sme si sadli ja s mamou. Pomodlili sme sa, navečerali sa a hneď na to sme si rozbalili všetky darčeky. Spokojný som si v noci ľahol do posteľ, no stále som premýšľal nad snom a cítil som neuveriteľnú vďačnosť za to, že mám rodinu, s ktorou môžem Vianoce osláviť.

Vo sne síce bola nádherná atmosféra plná svetla, farieb a všetkého vianočného, ale kým si tú atmosféru nemám s kým užiť, tak to nie je ono. Nie je to ten pravý „vianočný sen“.

A. Martinec

K. Matulíková: Pohľad z okna

Najkrajšie darčeky od detí sú tie, ktoré sú vyrobené z lásky

Chlapček bol v izbe zatvorený celý deň. Rodičom nechcel prezradiť, čo robí, vraj je to tajné. No už bolo fakt veľa hodín a čas ísť do postele. Rodičia išli chlapčeka uložiť spať a popriať mu dobrú noc.

Otec zaklopal na dvere detskej izby: „Čo robíš tak dlho, synček?“ Vtom vstúpil do izby a uvidel ten neskutočný neporiadok v izbe. Na zemi boli všade trblietky, porozhadzované papiere, perá a ceruzky, farebné stuhy trčali zo skrine.

„Aaaaaa!“ zvolal otec, keď stúpil na niečo ostré na koberci. Veľmi syna pokarhal za to, aký mal neporiadok v izbe. Chlapček bol veľmi smutný, že otec na neho kričí, až sa rozplakal a utekal preč z izby. Otec si všimol, že chlapček niečo zrejme vyrába, no stále bol veľmi nahnevaný.

Po štedrovečernej večeri mama zvolala: „Je čas na rozbalenie darčiekov!“ Všetci pribehli pod stromček a začali si rozdávať a rozbaľovať darčeky. No pod stromčekom ostala posledná škatuľa, úplne iná ako tie ostatné. Otec ju zodvihol a pozrel sa, komu patrí. „To je pre mňa,“ povedal. Začal škatuľu rozbaľovať, až ju celú otvoril. To, čo vo vnútri na dne škatuli uvidel, ho dojalo tak, že mu vybehli slzy z očí. Zo škatuli vytiahol anjela vyrezaného z dreva s nápisom...

„Mám ťa rád, oci.“ Otec zobral syna do náručia a povedal mu: „Prepáč mi, aj ja ťa mám veľmi rád, synček.“

L. Kvietková

Vianočný príbeh

Ako by to bolo včera. Doteraz si pamätám ako pred niekoľkými rokmi, keď som mala 4 roky, ma zobral tato na sánkovačku na jeden zo svahov v našom meste. Keď mi oznámil túto informáciu, išla som vyskočiť z kože. Strašne som sa tešila, nevedela som sa dočkať celú cestu ku svahu, kedy tam budeme. Cesta trvala síce chôdzou len 10 minút, ale mne sa to zdalo ako večnosť.

Zobrali sme so sebou sane, ale aj boby. Keď sme dorazili na miesto, stačilo už len vyjsť kopec a spustiť sa. No mne sa nechcelo ťahať sane, tak ma tato na ne posadil a ťahal ma až na vrchol kopca. Vtedy sme tam neboli sami. Bolo tam veľa ďalších

detí s rodičmi.

Vyšli sme na vrchol a tato má poučil, ako sa na saniach brzdí a zatača do bokov. Nasadli sme teda na sane, boby sme nechali pod kopcom. Ja som sedela vpredu. Spustili sme sa. Stále sme naberali na rýchlosti. Šli sme tak rýchlo, až sme to neubrzdlili a nabúrali do kopy snehu a konárikov. Bola to riadna šupa, no naše sane to nevydržali a zlomili sa na polovicu. Bola som smutná.

Tak zobrala som boby a išla na ne. No čo by sme nečakali, boby už neboli najnovšie a boli mi aj trochu menšie. Na cestičke bol jeden skok a ja som bola veľmi odvážne dieťa. Rozhodla som sa, že pôjdem rovno cezeň. Nabrala som rýchlosť a keď som na ňom vyskočila, dopadla som na hrudu snehu a bolo aj po boboch. Nalomili sa, a tak sme sa rozhodli, že asi je načas ísť domov.

Blížili sa Vianoce a ja som chcela jediný darček, a to nové sánky. Keď som ich našla pod stromčekom, bola som neskutočne rada. No na túto príhodu zo zlomenými sánkami a bobami naraz nikdy nezabudnem.

E. Kapustová

24. decembra

Bola sobota 24. decembra. Ako prvé po prebudení som odtiahol žalúzie na mojom okne. Vonku bolo krásne. Celá krajina bola poprášaná čerstvým snehom. Deti sa vonku nevedeli prestať obhadzovať snehovými guľami. O chvíľu na to som otvoril dvere na mojej izbe. Hneď som zacítil výbornú vôňu z kuchyne. Mamina tam pripravovala jedlo na štedrovečernú večeru. Voňalo to úžasne. Nevedel som sa dočkať, kedy to všetko zjem. Ako čas plynul, schylovalo sa k večeru. Nevedel som sa dočkať rozbaľovania darčiekov. Najmä tých, ktoré som pripravil ja. Vždy ma viac teší, keď dám, ako dostanem. Večera už bola na stole. Bolo tam toho naozaj veľmi veľa. Výborne sme sa všetci najedli.

Po krátkom oddychu nasledovali konečne darčeky. Ten svoj som si nechal na koniec. Všetci sme dostali veľa oblečenia a kozmetiky. Keď sa už zdalo, že sme si rozdali všetky darčeky, prišiel na rad ten môj. Doniesol som ho z vedľajšej izby, aby o ňom nikto nevedel. Bol len mierne zabalený, preto som ho nedával pod stromček. Nikdy nezabudnem na výraz môjho brata, keď videl môj darček. Bolo tam malé šteniatko. Najkrajší výraz tváre, aký som kedy videl. Bol veľmi vďačný. Najkrajší vianočný deň.

P. Gajan

Vianoce v New Yorku

Keďže do Vianoc chýbal už len jeden jediný deň, bola som šťastím celá bez seba. Do New Yorku som sa prísťahovala len nedávno, a preto som bola celá v očakávaní, aké Vianoce v New Yorku môžu byť. V mnohých amerických filmoch som videla, že na námestí stál obrovský, vysvietený vianočný stromček, ľudia pobežovali v obleku Santa Clausa a deti spievali „Last Christmas“.

Podľa môjho názoru, by mala každá jedna ľudská bytosť počas týchto sviatkov tráviť čas v kruhu svojich najbližších, popíjať vianočný punč a nakupovať darčeky.

Lenže ja, manažérka slávnej návrhárskej firmy, som aj napriek tomu musela ísť do práce. Veľmi mi to neprekážalo, keďže túto prácu som milovala. Problém však bol, že som do nej nikdy nestihla prísť včas.

Dnes ráno to bolo rovnaké. Mala som len pol hodinu na to, aby som sa do práce dostavila, preto som sa rozhodla ísť do práce taxíkom. Z ničoho nič sme zrazu prudko zabrzdili a šofér v momente vybehol z auta a ja nechápavo som sa začala obzeráť, čo sa stalo. Vtom som však pozrela von z okna a uvedomila si, že som sa práve stala svedkom vážnej dopravnej nehody, takže moje ďalšie kroky namiesto práce viedli na policajnú stanicu, kde som strávila skoro celý deň. Šéf bol kvôli tomu, že som nedorazila do práce trochu nahnevaný, no pochopil, že som nemala na výber. Policajtom som vyrozprávala dopodrobna, čo som videla a zavolať Mikymu. Ten, bol do pol hodiny pri mne. Trvalo mi niekoľko minút, kým som ho ubezpečila, že mne sa nič nestalo. Povedala som mu aj o šoférovi bielej veľkej dodávky, ktorý na svetelnej križovatke nedal prednosť sivému autu, v ktorom sedela matka s dieťaťom. Našťastie sa nikomu nič vážne nestalo. Dievčatko mohlo mať tak desať rokov. Po náraze sa rozplakalo a vybehlo z auta. Jeho matka zostala nejaký čas v aute zakliesnená, kým ju nevyslobodili.

Keď som videla, čo sa stalo, niečo sa vo mne zlomilo. Bez váhania som vystúpila z auta a rozbehla sa k dievčatku. Vzala ho do náručia a upokojila. Po chvíli sa utišilo a pozrelo mi do očí. Chytilo ma za ruku a povedalo, ďakujem. Nechápala som. Stála som ako skamenená. Nikdy predtým som ešte nevidela toľkú vďačnosť.

Po príchode záchranárov ma vzali policajti ako svedka. Snažila som sa po celý ten čas, kedy mi kládli otázky, sústrediť, no pred očami som stále videla uplakané dievčatko.

Miky ma vzal do najmodernejšej reštaurácie na Manhattane. Objedнала som si pečené krídelka a pomarančovú limonádu. Miky mi začal vraviť o nejakom trapase, ktorý sa mu dnes stal, no ja som ho nepočúvala. Nemohla som. Myšlienkami som bola úplne niekde inde.

„Miky? Vezmi ma prosím hneď teraz do hračkárstva! Na nič sa nepýtaj. Je to sùrne!“
Nechápavo sa na mňa pozrel a po chvíli prikývol. Ani nie o desať minút sme v oboch rukách držali kopec hračiek.

„Ideme do nemocnice, že?“ Pozrel sa mi do očí a usmial sa. Prikývla som.
Zamierili sme do najbližšej nemocnice a na recepcii vydali všetky darčeky. Pani, ktorá mala v ten večer službu, nám pekne poďakovala a zaželala príjemné sviatky. Pre mňa to už bolo však zbytočné. Ja som ich už mala. Stačilo mi len pomyslieť na to dievčatko z rána, ako vo svojich rukách drží nejakého plyšáka a usmieva sa. Uvedomila som si, že aj napriek hroznému zážitku, aký sa mi ráno stal, som dokázala svoj deň zachrániť a otočiť na príjemný. To, čo sa stalo, bolo síce veľmi náročné, vďaka tomu som si uvedomila, aká je vďačnosť veľmi dôležitá.

A. Kaniariková

S. Spodniaková: Pohľad z okna

A. Piliar: Pohľad z okna

Interview

Mgr. Gabriela Bradová, PhD.

1. Ako ste sa dostali k učiteľovaniu a k učiteľskej práci?

Odmalička som chcela byť učiteľkou. Avšak na želanie môjho otca som študovala strednú stavebnú školu, nakoľko som mala technické myslenie a môj otec bol inžinier. Aj napriek tomu po jej skončení som si namiesto štúdia architektúry vybrala štúdium učiteľstva (po svojej mamine, ktorá bola učiteľkou v materskej škole).

2. Máte radi predmet, ktorý učíte? Vyznajte sa nám z neho.

Áno. V matematike je stále čo objavovať a hlavne ukázať žiakom, že to nie je až taký strašiak, ako si všetci myslia. Verím, že aspoň u niektorých sa mi to podarí.

3. Kde ste predtým pôsobili a čím ste sa zaoberali?

Po skončení vysokej školy som pôsobila 13 rokov na Základnej škole Jána Bakossa. Popri tom som tri roky bola na Univerzite Mateja Bela v Banskej Bystrici ako interný doktorand. V súčasnosti pôsobím na Základnej škole Kláry Jarunkovej v Podbrezovej a na vašom gymnáziu.

4. Vyznajte sa čitateľom časopisu Lopejík zo svojich záľub a najkrajších chvíľ v živote.

Mojom najväčšou záľubou je moja rodina. A s tým spojené varenie, pečenie... Mojou veľkou vášňou je čítanie kníh. Za posledný rok som si obľúbila šport beh.

5. Ktorý je Váš obľúbený spisovateľ(ia) a prečo?

Dominik Dán a Nesbo, pretože mám rada kriminálky/detektívky. Páči sa mi ich spôsob písania a zápletky, ktoré riešia.

6. V ktorom historickom období by ste chceli žiť a prečo?

Humanizmus a renesancia, pretože vyučujem aj dejepis a toto obdobie sa mi spája s množstvom objavov. Zároveň sa skončilo obdobie temna (stredovek), ktorý bol veľmi pochmúrny a jednotvárny.

7. S ktorou významnou osobnosťou by ste sa chceli stretnúť a porozprávať?

S Alexandrom Dubčekom. Dôvodom je jeho zmysel pre spravodlivosť v období, v ktorom žil, viera v lepšiu spoločnosť (socializmus s ľudskou tvárou) a budúcnosť krajiny.

8. Máte radi prácu so žiakmi?

Samozrejme, práve preto som išla študovať učiteľstvo.

9. Myslíte si, že moderné informačné technológie prinášajú do vzdelávania pridanú hodnotu?

Určite áno. Žiaci si vedia nájsť veľa informácií práve na internete a tým sa eliminuje vo výchovno-vzdelávacom procese samotný výklad učiteľa a premení sa na diskusiu medzi učiteľom a žiakom. Tým sa predmety stávajú zaujímavejšie a atraktívnejšie pre žiakov.

10. Ako budete tráviť sviatky pokoja a lásky?

V kruhu mojej rodiny.

11. Čo by ste odkázali čitateľom a čitateľkám časopisu Lopejík?

Všetkým prajem hlavne veľa zdravia, lebo aj keď to znie ako klišé, je to to jediné, čo si naozaj v živote nemôžeme kúpiť. Zároveň vám prajem pokojné a šťastné sviatky.

Šťastie na dosah

*Kapitola azda nekonečne dlhá,
príde a odíde bez pozdravu.
Po zime vždy nasleduje jar,
teraz to možno vyzerá,
že biely prach pohltí možnosť
kvitnúť novým nádejám,
keď tí, čo nevedia, hlásia,
že august nás zohrieva,
ale nežijeme všetci,
na jednej strane zemegule
je nepoznaný výsledok,
koľko zamrznutých nocí pretrvá.
Vločky sa však začnú topiť,
premenené na zmenšenú prekážku.
Koniec ako veľký skok vpred,
finálne šťastie pri pocite straty.*

L. Šoková

A. Markusová

A. Markusová - p. uč. P. Frntic

Si hlboko v našich srdciach.